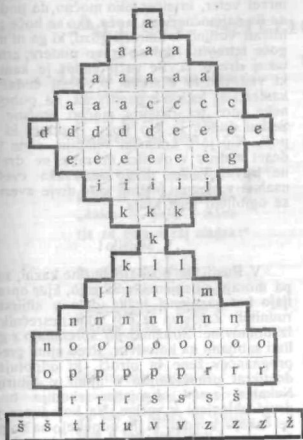

Besedna naloga.

Priobčil J. A. E.

Besede značijo:

- 1.) soglasnik;
- 2.) zver;
- 3.) začimbo;
- 4.) posodo;
- 5.) prodajalca dragocenosti;
- 6.) ime prsta;
- 7.) orožje;
- 8.) rastlino;
- 9.) soglasnik;
- 10.) posodo;
- 11.) del pluga;
- 12.) debelokožno žival;
- 13.) stavkov člen;
- 14.) otok v Sredozemskem morju;
- 15.) žito;
- 16.) ime in priimek slovenskega pesnika.

Besede po sredi od zgoraj dol povedo začetek znane rodoljubne pesmi.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Smrt v ameriški puščavi.

V Ameriki je velikanska puščava Nevada. Skozi to puščavo nameravajo zgraditi železnico. Zakaj doslej se je le malokomu posrečilo, da je prepotoval to brezkončno pustinjo, kjer se pesek globoko udara pod nogami. Ko so merili inženjerji progo, so našli sredi Nevade trideset moških trupel,

ki so jih jastrebi in volkovi objedli do kosti. Nesrečniki so bili železniški delavci in so hoteli priti skozi puščavo do kalifornske železnice, da dobe dela. Puščava je sicer brez vode, le v sredini žubori takozvani „Studenec mrtvega moža“, katerega voda pa je slana. Ako se potnik napije te vode, zblazni. In tako se je zgodilo tudi z nesrečnimi delavci.

Šolstvo na Japonskem.

Tudi na Japonskem morajo otroci obiskovati šole, le da na to dolžnost ne pazijo posebno strogo. Od 6. do 10. leta hodijo v ljudske šole, potem pa morajo obiskovati še 4 leta višjo ljudsko šolo. Tu jih poučujejo tudi v prirodoslovju, v angleščini, poljedelstvu in trgovini. Vse take šole vzdržujejo občine. Razen tega pa je na Japonskem tudi mnogo zasebnih šol. Dekliških šol je jako malo. Srednje šole so gimnazije in tehnične šole. Od leta 1894. imajo Japonci v glavnem mestu Tokiu vseučilišče, kjer poučuje 150 učiteljev 1400 učencev. V Tokiu je vrhutega tudi zavod za slepe in gluhomuhe otroke, trgovska, obrtna, gozdarska in glasbena šola ter velikanska knjižnica z 295.000 knjigami.

Japonsko časopisje.

Prvi japonski dnevnik — list, ki izhaja vsak dan — je izšel l. 1872. L. 1890. so imeli Japonci že 716 časopisov, ki so jih tiskali v 2.000.000 izvodih. Drugih tiskovin je izšlo na Japonskem v istem letu 7699. Od takrat do danes je japonska književnost še bolj napredovala. Od l. 1895. do l. 1899. je izšlo baje vsako leto povprečno 23.450 knjig in knjižic. Knjige so na Japonskem jako poceni, ker ne stanejo mnogo niti papir niti delavci.

Japonski cesar.

Japonski mikado — po naše cesar — se imenuje Hutsu Hito. Prestol je zasedel, ko je bil star 14 let. Danes šteje 52 let. Rasti je večje kakor so navadni Japonci. Koža je rumena, oči črne in žive. Takoj se vidi, da je mongolskega plemena. Lase ima dolge, goste in zmršene, kar ni običajno pri drugih Japoncih. Tudi brke in brado ima. Mikado govori edino svoj materni jezik, ker se drugega jezika ni mogel naučiti, dasi se je bavil s francoščino in angleščino. Pri javnih slovesnostih in vselej, kadar se pokaže ljudstvu, nosi nekako francosko vojaško obleko, doma med svojci

pa je vedno v narodni noši. Vse svoje domače življenje je uredil strogo po narodnih običajih. V sobah nima postelje, temveč spi kakor vsak Japonec na trdi žimnici, tudi koplje se v lesenem čeburu kakor Japonci sploh. Cesar ljubi posebno ježo in streljanje z lokom. Japonska cesarica se imenuje Haruko.

Sedem korejskih čudežev.

Vsak Korejec se ponaša s temi „čudeži“ v deželi: 1. Pri Kin Čantavu je mineralni vrelc, ki ozdravi vsako bolezen. 2. Na vsakem koncu polotoka je po en studenec, ki imata to lastnost, da eden usahne, ko se drugi napolni. V enem je voda nepavodno grenka, v drugem pa sladka. 3. Čudež je podzemna jama, iz katere piha ledeno-mrzlel veter, in sicer tako močno, da podere na tla najmočnejšega moža, ako se hoče približati votlini. 4. Smrečji gozd, ki ga ni mogoče iztebiti. Ako se drevo podere, zraste takoj drugo. 5. Še večji čudež je kamen, ki visi prosto v zraku. 6. Šesti čudež je kamen, ki leži od pamtveka na pobočju neke gore ter razširja močno vročino. 7. Sedmi čudež je kip boga Buddhe, ki se poti. Kip je v krasnem templju, a na trideset metrov v okolici ne raste ne drevje ne trava. Vsako drevo in vsaka cvetka usahne v njegovi bližini, celo divje zverine se ogibljejo tega kraja.

V Sibirijo!

V Rusiji ne poznajo smrtnih kazni, zato pa morajo obsojenci v Sibirijo, kjer opravljajo kot kaznjenci težka dela v sibirskih rudnikih. Žalostna je pot takih nesrečnikov iz domovine: Stražniki jih spremljajo z golimi sabljami na kolodvor. Pred njimi gredo prognancev žene in otroci, ki odpotujejo dostikrat prostovoljno z njimi v Sibirijo. Nekateri izmed obsojencev hodijo bosi, drugi uklenjeni v verige. Na kolodvoru jih že čakajo vozovi, ki jih odpeljejo na dolgo, žalostno pot. Iz Sibirije jim navadno ni povratka v domovino. Trpljenja jih reši samo — smrt.

Rešitev računske naloge v tretji številki.

Knjižica je stala 48 h. Imeli so pa denarja: France 30 h, Tone 40 h in Janez 26 h, skupaj 96 h.

Prav so jo rešili: Srečko Ferjančič, realec v Ljubljani; Zalika Strmšek, učenka na Medvedovem selu; Anica Maslo v Ricmanjih pri Trstu; Stefanija Leban, učenka »Solskega doma« v Gorici; Janko Glaser, učenec v Rušah (Staj.); Pavel Strmšek, dijak v Celju; Dorca Hajnrihar, učenka v Kranju; Anica Kosce, Mimi Gröbner, Micka Novak, Micka Obholt, Francka Zadnik, učenke v Planini; Minica Jeglič, Zorka Jeglič, Ana Haslinger, učenke, Stanislav Likar, učenec na Rakeku; Karel Gorččan, Anton Gorččan, Vladi Brezovnik, Janez Kresnik; Karel Zottl, Jožef Ofentavšek, Pavel Kuzman, Marija Kos, Julija Pajman, Roza Lesnik, Neža Kuzman, Marija Ribizl, Pepca Pokišek, učenec III. razreda v Škofji Loki; Ana Novak, učenka v Kamniku; Zoran Jošt, dijak I. gimn. raz. v Celju; Marija Birdja, učenka V. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju; Ivanka Kaudek in Angela Papež, učenki v St. Ilju; Slavica Guzelj, učenka v Novem mestu; Franci Suher, učenka VI. b. razr. pri Sv. Jakobu v Ljubljani; Edvin Suher, učenec IV. razr. na c. kr. vadnici v Ljubljani.